

tbligere Love, og da navnlig i Grundloven. Det er altsaa den væsentlige Grund for den ærede Ordfører til ikke at ville gaae ind paa mit Forslag, fordi „Borgerrepræsentation“ staaer ikke blot i den gamle Grundlov, men ogsaa i den nye af 28de Juli 1866; men jeg foreslaaer den ærede Ordfører at sige mig, hvor Ordet „Borgerrepræsentation“ staaer i vor Grundlov, og dersom nu den ærede Ordfører ikke kan finde dette Ord deri — og han kan det ikke; thi det staaer der ikke, — saa haaber jeg, at hans væsentlige Anke imod mit Forslag maa være falden bort, og at han selv vil træde tilbage til det Ord, som han finder baade rigtigere, smukkere og bedre end det, han selv har været med til at foreslaae. Ordet findes ikke i Grundloven; men selv om det fandtes der, kunde det ikke i fjerneste Maade — og jeg forstaaer ikke, at den ærede Ordfører med sin store Skarpsindighed ikke har kunnet finde et Middel til at komme ud deraf — gjøre, at vi absolut skulde være nøbte til at bruge det samme Udtryk, som i Grundloven bruges om slige Forhold. Ulemperne ved at forlade et saadant Udtryk vilde man let komme ud over; thi hvis man overhovedet skulde have nogen Bogstavsforklaring af det nye Ord, saa kunde man jo første Gang, man i Loven nævne Ordet „Byraad“, sætte i Parenthes „Borgerrepræsentation“, sjiøndt dette Ord naturligvis ikke ganske vilde udfylde, hvad det virkelig skulde betyde, idet vi jo aldrig have haft Borgerrepræsentationen i den Betydning, hvori vi nu skulde have den. Jeg haaber, at den ærede Ordfører vil indrømme mig, at han har taget fejl, og dermed falder altsaa den Indvendning bort, der blev hentet fra Grundloven; men saa siger maaskee den ærede Ordfører: Ja, lad være, at det Ord ikke staaer i Grundloven, men da det vil føre til, at vi forandre „Sogneforstanderskab“ til „Sogneraad“, og da nu „Sogneforstanderskab“ staaer i Grundloven, er dette ogsaa en Hindring. Den ærede Ordfører siger, at Ordet „Sogneforstanderskab“ staaer i Grundloven, og jeg har hørt det samme ansøre mod et Forslag, som jeg har været med til at stille til Landcommunalloven, nemlig, at det vilde være en Grundlovsforandring; men jeg opfordrer den ærede Ord-

fører til at paavise et eneste Sted i Grundloven, hvor Ordet „Sogneforstanderskab“ staaer. Det ærede Medlem her i min Nærhed, som nu gjør Indvendinger (Kühnel), vil vel sige, at „Sogneforstanderskabskreds“ staaer der, det skal jeg strax komme til, men jeg troer i alt Fald, at det ærede Medlem vil indrømme, at der er Forsjæl paa en Præst og en Præsteskole og saaledes ogsaa paa et „Sogneforstanderskab“ og en „Sogneforstanderskabskreds“. Jeg siger derfor, at her tager den ærede Ordfører atter fejl, „Sogneforstanderskab“ findes ikke i Grundloven, derfor kan der ikke fra den hentes noget Argument mod at forandre „Sogneforstanderskab“ til „Sogneraad“. Nu indvender man vel, at der er et andet Ord i Grundloven, der er betinget af, at der er Noget, som hedder „Sogneforstanderskab“, nemlig „Sogneforstanderskabskreds“; ganske rigtigt, men der findes ogsaa Ordet „Sogneforstanderskabsdistrikt“ i Grundloven, som altsaa selv er gaaet bort fra sit eget Udtryk. Hvad skal man da gjøre? Grundloven er i Strid med sig selv, kan den da retsghibig bestaae? Dette Spørgsmaal henstiller jeg til den ærede Ordfører. „Sogneforstanderskabskreds“ eller „-distrikt“, som staaer i Grundloven, er altsaa det Ord, som den ærede Ordfører har tænkt paa, og som han har lyst i Kulb og Rjon som Noget, man ikke nogensinde maatte forandre; det Begreb, som deri indeholdes, skal altid udtrykkes med det samme Antal, det samme store Antal Bogstaver, men her møder jeg atter det forunderlige Tilfælde, at den ærede Ordfører selv har været med til at foreslaae dette Ord forandret. Den ærede Ordfører har som Medlem af Udvalget om Landcommunalloven til § 1 foreslaaet, at „Sogneforstanderskabskreds“ skal forandres til „Sognekreds“, altsaa det, som staaer i Grundloven, har det ærede Medlem selv guffet forandret, men det Ord, som ikke staaer der, maa ikke forandres, fordi det staaer i Grundloven; saaledes er det ærede Medlems Bogst. i dette Tilfælde, men jeg haaber, at Sagen nu maa være saa tydelig og klar, at den ærede Ordfører vil give mig og mit Forslag den Dyrkning, at han nu erklærer sig villig til ikke blot at stemme derfor, men ogsaa at anbefale